

Prelāta vēstule (maijs 2009)

„Šajās nedēļās kontemplēsim Jaunavu Mariju, Jēzus Māti un mūsu Māti, kas ar miesu un dvēseli tika uzņemta Debesīs, uzlūkosim viņu

„Augšāmcelšanās priekā un godībā," aicina mons. Havjērs Ečevarija šajā vēstulē.

27.11.2010

2009.gada 6.maijā

Mani dārgie bērni, lai Jēzus sargā
manas meitas un manus dēlus!

Šis maija mēnesis pilnībā iekrīt
Lieldienu laikā. Kristus
Augšāmcelšanās prieks piepilda
Baznīcas dzīvi gan uz zemes, gan
debesīs. Tas ir *gaudium cum pace* ,
prieks un miers, ko mēs visi izjūtam
jau tagad.

Loģiski, ka šajās nedēļās mēs
kontemplēsim Jaunavu Mariju, Jēzus
Māti un mūsu Māti, kas ar miesu un
dvēseli tika uzņemta Debesīs,
uzlūkosim viņu „Augšāmcelšanās
priekā un godībā. Krusta pakājē
izlietās asaras ir pārvērstas smaidā,
ko tagad nekas nevar izdzēst, kaut
arī viņas mātišķā līdzjūtība pret
mums paliek nemainīga. Par to
liecina Jaunavas Marijas palīdzīgā
iesaistīšanās un aizbildnība cilvēces
vēstures gaitā, kas nebeidz Dieva
cilvēkos izsaukt nesatricināmu
uzticību viņai: lūgšana
„Memorare” (Ak, atceries,
Vismaigākā Jaunava Marija!) ļoti labi
izsaka šīs jūtas. Marija mīl katru no

saviem bērniem, veltot īpašu uzmanību tiem, kurus, kā viņas Dēlu Ciešanu stundā, piemeklējušas sāpes un ciešanas; viņa mīl tos gluži vienkārši tāpēc, ka tie ir viņas bērni saskaņā ar Kristus gribu Krustā." [1]

Apcerēsīm šos Pāvesta vārdus, lai dziļāk izprastu iemeslus mūsu īpašajai cieņai pret Vissvētāko Jaunavu Mariju un piešķirtu tai jaunu mirdzumu. Iemesli ir skaidri: Marija ir Dieva Māte un mūsu Māte. Tāpēc mums jāpiekopj dedzīga un maiga Marijas godināšana, kas stingri pamatojas uz Dievišķo Atklāsmi, kuru izskaidro Baznīcas Maģistērijs. Mūsu mīļotais dons Alvaro to atgādināja vēstulē, ko viņš rakstīja 1987. gadā un kurā viņš runāja par to, ka Marijas mātes misija atbilst konkrētam Dieva plānam: "Nenoliedzams ir fakts, ka, lai kur arī Baznīca sāktu dzīt saknes caur Kristus žēlastību un evaņģelizētāju nenogurstošajām

pūlēm un upurgatavību, tur vienmēr arī Baznīcas Māte ir bijusi klātesoša (...). Tā rezultātā dzimst un attīstās pateicība Marijai un izaug auglīgs Marijas godināšanas augs.

Nepārprotami šīs godināšanas liecinieki ir dievnami un svētnīcās, kas kā gaismas pēdas klāj visas zemes, kurās ir iesakņojusies ticība, piešķirot kristiešu dzīvei ģimenisku dimensiju, ko var sniegt tikai Vissvētākā Jaunava Marija.” [2]

Cik liela patiesība tā ir! Mēs kristieši veidojam ģimeni, Svēto Baznīcu, kurā Jēzus ir pirmdzimtais starp daudziem brāļiem [3] un kurā netrūkst Mātes, Vissvētākās Marijas, klātbūtnes. Jēzus mums rāda ceļu, pa kuru mums jāseko, lai sasniegtu svētumu, pilnīgu identifikāciju ar Viņu. Un Jaunava Marija mūs aizvien skubina šajā svētceļojumā, lai mēs sasniegtu mērķi - mūžīgo dzīvi kopā ar Dievu un visiem eņģeļiem un svētajiem.

Kristīgā māksla to izsaka grafiskā veidā, piedāvājot ticīgo godbijīgai uzlūkošanai Jaunavas Marijas attēlu ar Bērnū Jēzu viņas rokās. Ar savu stāju, ar savu skatienu mūsu Māte šķiet saka ikvienam no mums: skaties uz manu Dēlu, tavu vecāko Brāli un seko Viņai piemēram visās lietās. Staigā ceļu, ko Viņš staigāja, ļauj, lai tavā sirdī izaug tās pašas ilgas pēc pestīšanas, kas pildīja Viņa sirdi; esi līdzjūtīgs pret taviem brāļiem un māsām, kā Viņš bija līdzjūtīgs pret visiem.

Šajās dienās daudzi tūkstoši cilvēku dosies svētceļojumos uz dažādām vietām, kur tiek godināta Jaunava Marija, lai no jauna satiktos ar Jēzu, kļūtu līdzīgāki Viņam, tā sekojot Sv.Hosemarijas aicinājumam viņa meitām un dēliem no Opus Dei un tik daudziem citiem cilvēkiem. Maija svētceļojums tagad ir prieka pilna realitāte, kas tiek praktizēta visur pasaulē; mēs darām to bez trokšņa,

sekojot mūsu Dibinātāja pirmā svētceļojuma, kas notika 1935. gadā, piemēram. „Es cienu un mīlu publiskus dievbijības demonstrēšanas aktus," viņš rakstīja kādā homīlijā, „betman jāatzīst, ka dodu priekšroku piedāvāt Marijai tādu pašu mīlestību, tādu pašu aizrautību privātos apmeklējumos vai kopā ar dažiem cilvēkiem, proti, intīmākā noskaņā.” [4]

Bieži vien šāda svētceļojuma mērķis būs kāda vieta, kas ir tuvu mūsu dzīvesvietai, iespējams tajā pašā pilsētā vai tās tuvumā. Dažos gadījumos – te es domāju, piemēram, par tiem, kas ir slimi vai nespēcīgi – pat nav iespējams atstāt māju, tomēr arī tad ir iespējams veikt maija svētceļojumu pie Dievmātes. Svarīga nav fiziskā pārvietošanās no vienas vietas uz citu, bet iekšējais dvēseles ceļojums, lai nokļūtu tuvāk Marijai un tādejādi tuvāk Jēzum.

Pāvests Jānis Pāvils II uzsvēra, ka Marijas svētvietās visā pasaulē ir sajūtama īpaša mūsu Mātes klātbūtne. Šīs neskaitāmi daudzās vietas ir ļoti atšķirīgas pēc ārējā veidola: no mazām lūgšanu kapelām mājās vai nelielām nišām ielu malās, kurās spoži mirdz Dievmātes tēls, līdz īpaši Viņas godam celtām kapelām un baznīcām. Tomēr, prātā nāk noteiktas vietas, kur cilvēki mūsu Mātes klātbūtni sajūt īpaši dzīvi - Marijas svētnīcas. "Visās šajās vietās Krustā Sistā Kunga mantojums ir kļuvis par brīnumainu realitāti; tur katrs nodod sevi Marijas aizbildniecībai un uztic sevi viņas mātišķajai gādībai; mēs dodamies turp, lai būtu kopā ar viņu, ar mūsu Māti. Mēs atveram mūsu sirdis viņai un runājam ar viņu par visu; mēs 'uzņemam viņu mūsu mājās,' tas ir, ļaujam viņai piedalīties visās mūsu problēmās." [5]

Ticīgie dodas turp pie Marijas ar
vēlēšanos atrast vai nostiprināt
„ticību un līdzekļus, kas to baro. Viņi
meklē Baznīcas Sakramentus, it
sevišķi izlīgšanu ar Dievu un
Euharistisko Maizi. Un viņi atgriežas
stiprināti un pateicīgi Jaunavai
Marijai, Dieva Mātei un mūsu
Mātei." [6]

Mēs visi augstu novērtējam šo
pieredzi. Kurš gan nav izjutis lielāku
tuvumu Dievam pēc Jaunavas
Marijas apmeklēšanas lūgšanas un
grēku nožēlošanas garā, kā mums to
mācīja mūsu Tēvs? Kurš gan nav
taustāmi sajutis, cik auglīga ir
vēršanās pēc palīdzības pie Marijas,
lai cilvēki, kuriem tas ir
nepieciešams, atjaunotu ticību, lai
vairāk pietuvotos Dievam, lai
pavērtu plašākus horizontus
gadījumos, kad cilvēks pretojas
pieņemt Dieva aicinājumu uz kādu
augstsirdīgu ziedošanos? Jēzus
Kristus vēlas, lai Viņa žēlastība mūs

sasniedz caur Mariju. Tāpēc "tā nav nenožīmīga lieta - pārstāt apmeklēt svētnīcas, kas ar viņas bērnu mīlestību celtas viņas godam vai arī bez sirsnīga sveiciena paiet garām viņas attēliem. Tā nav nenožīmīga lieta – ļaut laikam ritēt bez Svētā Rožukroņa mīlestības pilnās serenādes dziedāšanas, šīs ticības dziesmas, dvēseles, kura atradusi Jēzu caur Mariju, kāzu dziesmas." [7] Pajautāsim katrs sev: kā mūsu Mātes attēlu uzlūkošana var man palīdzēt kļūt labākam? Kā es varu dziļāk lūgties katru 'Esi sveicināta, Marija', 'Esi sveicināta, Karaliene', vai *Regina Caeli*? Ar ko es varētu runāt par Marijas mīlestību un par mīlestību pret Mariju?

Šīs un citas Marijas godināšanas izpausmes var piešķirt krāsainību maija mēnesim. Pats svarīgākais ir arvien vairāk un vairāk tuvoties Jēzum Kristum pa to ceļu, ko mums ir norādījusi Viņa Vissvētākā Māte.

Katra tikšanās ar Dievmāti kļūst par uzaicinājumu palūkoties uz Kristu. Kā sacīja Benedikts XVI kādā Marijas svētnīcā: "Cilvēkiem, kuri meklē, sauciens 'Parādi mums Jēzu!' aizvien no jauna pats no sevis kļūst par lūgumu, par lūgumu īpaši Marijai, kas mums dāvāja Kristu kā savu Dēlu. Lūgsimies tagad šādi no visas sirds, un lūgsimies arī ārpus šīs lūgšanu stundas, iekšēji meklējot Pestītāja Vaigu. „Parādi mums Jēzu!” Marija atbild, parādot Viņu mums, pirmkārt, kā bērnu. Dievs padarīja sevi mazu mūsu dēļ." [8]

Atkal pārdomāsim šos vārdus, ko Sv.Hosemarija rakstīja pagājušā gadsimta trīsdesmitajos gados, un kas tūkstošiem cilvēku palīdzēja atgriezties uz kontemplācijas ceļa ikdienas dzīvē: "ja tu vēlies būt liels, kļūsti mazs (...). Iesākums ceļam, kas vainagojas ar neprātīgu mīlestību uz Jēzu, ir paļāvības pilna mīlestība uz Svēto Jaunavu Mariju. Vēlies mīlēt

Svēto Jaunavu? — Tad iepazīsti viņu!
- Kā? — Labi lūdzies mūsu Valdnieces
Rožukroni." [9]

Rožukroņa noslēpumu uzmanīga
iekšēja pārdomāšana un lūgšanās
ļauj, lai mūsu acu priekšā iezīmētos
galvenie Jēzus un Marijas dzīves
momenti. Tas spēcina mūs mūsu
ceļā, kas ved uz Debesīm. Ja
nepieciešams, mēs virzienu
izmainīsim un tiem, kas atrodas
mums līdzās, parādīsim drošu īsāko
ceļu uz mūžīgo svētlaimi. Kad mēs
kontemplējam šīs ainas, mēs sākam
saprast "kā caur pazemīgās Kunga
kalpones *fiat* (lai notiek) cilvēce sāk
atgriešanos pie Dieva un par savu
ceļa mērķi redz Vissvētākās Jaunavas
godību." [10]

Mēs varam praktizēt arī citas
dievbijības formas, lai apliecinātu
mīlestību uz Jaunavu Mariju. Es
vēlos atgādināt par ieradumu, kas
raksturīgs cilvēkiem, kuri ir

iemīlējušies, un ko Sv. Hosemarija pieminēja vienmēr un visur: mīloši sveicināt Dievmātes attēlus, ko redzam ik dienas – uz ielām vai skvēros, baznīcās, istabā mūsu mājās... Un mēs varam pavadīt mūsu skatienu ar kādu šautru lūgšanu, kas ir kā ļoti personiska mūsu kā bērnu mīlestības izpausme. Mūsu Tēvs vienmēr tā darīja, īpaši sirsnīgi sveicinot Jaunavas Marijas attēlus tajās vietās, kur viņš dzīvoja un strādāja. Tā bija viņa kā dēla mīlestības izpausme, kas atspoguļoja viņa dvēseles dziļumus: atkarībā no apstākļiem tie bija sāpju vai pateicības pilni, vai arī lūdzoši skatieni, taču vienmēr tie pauda patiesu mīlestību.

Viņš arī ieteica cilvēkiem somā vai makā nēsāt līdzī Jaunavas Marijas attēlu, līdzīgi kā daži cilvēki nēsā līdzī savu mīlo fotogrāfijas, lai viņa vienmēr būtu klātesoša un mēs varētu viņai veltīt mūsu mīlestības

apliecinājumus. Viņš izjuta lielu prieku, par to, ka ir palīdzējis piepildīt pasauli ar Jaunavas Marijas attēliem. "Opus Dei iekšienē," viņš reiz sacīja, "mēs pastāvīgi izrādām mūsu mīlestību uz Jaunavu Mariju, izvietojot miljoniem viņas attēlu visā pasaulē, veicinot Marijas godināšanas praksi visos kontinentos: Eiropā, Āzijā, Āfrikā, Amerikā un Austrālijā un Okeānijā, vedot arī jaunatni pa šo ceļu, ar pilnu brīvību. Bez brīvības, nē.

"Bet tas taču ir dabiski. Kā gan mēs varētu nemīlēt Dieva Māti, kas ir arī mūsu Māte? Un bez tam – mums taču viņa ir vajadzīga! Man viņa ir vajadzīga! Kā mazs bērns, kas naktī nobijies no tumsas, sauc: „Māmiņ!”, tā arī es bieži saucu bez vārdiem, ar sirdi: „Māt! Māmiņ, neatstāj mani.”

"Tāda ir iekšējā dzīve - dabiska, vienkārša. Es nevaru dzīvot citādi, man ir jādzīvo kā cilvēkam. Un

mūžīgā Dieva priekšā es esmu sīka radībiņa, kas nav ne nieka vērtā."[11]

Lūk, daži psalma vārdi, ko liturģija attiecina uz Vissvētāko Jaunavu.

Psalmists, pāri laikiem redzēdams mātišķās saites, kas vieno Kristus Māti ar ticīgo tautu, par Jaunavu Mariju pravietoja, ka "tavas tautas bagātākie iepriecinās tavu vaigu ar savām dāvanām, cenzdamies iegūt tavu labvēlību" (*Ps* 45, 13). Tādējādi, šo Svēto Rakstu iedvesmojošo vārdu mudināti, kristieši vienmēr ir meklējuši Jaunavas Marijas smaиду, šo smaиду, kuru viduslaiku mākslinieki ir pratuši attēlot un parādīt tik brīnumaini. Šis Marijas smaids ir veltīts visiem cilvēkiem," atzīst pāvests Benedikts XVI, "bet pavisam īpašā veidā tiem, kuri cieš, lai viņi tajā varētu rast atbalstu un mierinājumu. Meklēt Marijas smaиду nav vecmodīga, sentimentāla dievbijības izpausme, bet drīzāk gan to dzīvo un dziļi cilvēcisko attiecību

izpausme, kas mūs saista ar viņu,
kuru Kristus mums ir devis par Māti.
"[12]

Uzticēsim Jaunavai Marijai visus tos
cilvēkus, kuri cieš garīgi vai fiziski:
slimos, tos, kas jūtas vientuļi vai
atstāti, tos, kurus piemeklējušas
dabas katastrofas, tos, kuri cieš no
vajāšanas vai jebkura veida
vardarbības... Neviens lai nepaliek
ārpus mūsu lūgšanām.

Īpaši lūgsimies par Pāvestu un viņa
nodomiem (atgādinu jums to katru
mēnesi, jo tā ir pastāvīga
nepieciešamība), bet šajās dienā jo
īpaši par to, lai viņa ceļojums uz
Svēto Zemi no 8. līdz 15.maijam
nestu augļus. Lūgsim arī par
Prelatūras ticīgajiem, kas tiks
ordinēti par priesteriem 23.maijā,
Kunga Debeskāpšanas svētku
priekšvakarā, kas daudzās valstīs
tiek svinēti svētdien, 24.maijā.
Vasarsvētkos, pēdējā maija dienā,

lūgsim Svēto Garu, lai Viņš bagātīgi izlej savas dāvanas pār Baznīcu un pasauli un sagatavo visas sirdis to saņemšanai.

Pirms dažām dienām atgriezos no brauciena uz Japānu un Taivānu, kur atkal no jauna varēju redzēt, kā Opus Dei gars iesakņojas dažādu rasu un dažādu kultūru cilvēkos. Abās valstīs, bez tā, ka es jutu, ka jūs visi mani pavadiet ar savām lūgšanām, un manām lūgšanām kopā ar jums visiem, citu starpā es piedzīvoju divus īpaši priecīgus momentus. Nagasaki man bija iespēja apciemot Oura svētnīcu, kur tiek godināti šīs valsts mocekļi un dzīvas glabātas sirsnīgas atmiņas par tiem, kas saglabāja ticību, neskatoties uz smagajām vajāšanām. Taipejā, varēju būt klāt Vissvētākā Altāra Sakramenta uzstādīšanā un svētībā ar Vissvēto Sakramentu baznīcā, kas bija pilna ar ticīgajiem. (Mēs bijām ienākuši baznīcā, kur atradās

brīnišķīga Jaunavas Marijas statuļa un kļuvām par šo Euharistijas svinību dalībniekiem.) Gan vienā, gan otrā no šīm vietām man prātā ar lielu spēku nāca doma, ka mums Jēzus caur Mariju ir jāaiznes uz vistālākajiem pasaules nostūriem. Pateicieties kopā ar mani Svētajai Trīsvienībai, visa labā avotam, un mūsu Mātei, Vissvētākajai Jaunavai Marijai, ar kuras starpniecību mēs saņemam visas žēlastības. Un arī Svētajam Hosemarijam (17.maijā ir viņa beatifikācijas gadadiena) par to, ka viņš ir bijis ļoti uzticīgs instruments Dieva rokās, tik bagātīgi sējot svētumu, Baznīcas mācību un mīlestību visā pasaulē.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2009. gada 1. maijā.

1. Benedikts XVI, *Homīlija Lurdas svētnīcā*, 15-IX-2008.
2. Don Alvaro, *Vēstule*, 31-V-987, Nr. 8.
3. Sal. *Rom* 8, 29.
4. Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet garām*, Nr. 139.
5. Jānis Pāvils II, *Homīlija Fatimas svētnīcā*, 13-V-1982.
6. Jānis Pāvils II, *Homīlija Aparecidas svētnīcā*, 4-VII-1980.
7. Sv. Hosemarija, "Sv. Pilaras Jaunava", *Libro de Aragon*, Saragosa, 1976.
8. Benedikts XVI, *Homīlija Mariazellas svētnīcā*, 8-IX-2007.
9. Sv. Hosemarija, *Rožukronis*, Prologs.

10. Pāvils VI, Apustuliskā
pamudinājums *Marialis Cultus*, 2-
II-1974, Nr. 28.

11. Sv. Hosemarija, *Piezīmes no
tērzēšanas*, 7-IV-1974.

12. Benedikts XVI, *Homīlija Lurdas
svētnīcā*, 15-IX-2008.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-maijs-2009/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-maijs-2009/)
(28.02.2026)